

„Rușine pentru guvernul vitreg, care dă unul din cele mai frumoase județe ale României pradă în ghearele unui vampir!...”

- I. L. Caragiale

# NATIUNEA

continuitate pentru neam și țară

Informație, opinie și atitudine publicistică

Serie Nouă  
Anul IX  
Numărul 434  
23 - 29 octombrie 2019

## Jurnal de (ne)Fericire... (însufocări holocaustice)

Cezar Adonis  
Mihalache

Unde întorci privirea dai de câte o „dovadă”... La stânga, la dreapta, în sus, în zare, în... nezare (mai ales!), ba, poate și în adâncul pământului, de ne-am putea uita, am găsi ceva pus de ei acolo!... Peste tot doar holocaust... Mergi la teatru, dai de o expoziție... Te duci la Opera Națională, la fel... Musai să „înghiți” câteva planșe... Că e în „trend”... Nu neapărat și firesc. Că „așa trebuie”, că



„așa e potrivit” (ne) spun imperativ tot mai mulți... Să nu superi cumva prin refuzul asumării unor falsuri... Sigur, nu-s ei vinovați; nu artizanii implantării acestor borne artificiale în istoria noastră. Sau, cel puțin, nu atât de mult pe cât suntem noi prin acceptare, prin plecarea capului... Prin faptul că am permis transformarea „sugestiilor” de până mai ieri în imperative pe care le preluăm fără să clipim...

Să ne învinovățim! Să ne asumăm! Dar până unde? Până când?

Unii o fac, chipurile, „de nevoie”... Ca sarcini: de serviciu, de partid, de protocol, de sinecuri; de fapt, de mai binele și siguranța proprie în care, nu-i așa?!, nu contează terfelirea unor reperi sub care te-ai născut... Ție să-ți fie bine... Un bine desprins ca firimitură din binele pe care îl trasează „organizatorii”...

Vrei „ceva”, vrei un simpozion, o formalitate, o meșă de făcut ceva bănuți? Pui repede un afiș, deplângi ceea ce, adesea, nici „organizatorii” nu mai plâng, și primești fonduri, sinecuri... „Arginți” pătați, dar ce mai contează, nu au miros de cadavru ars, nu au gust de adevăr macerat în minciună, nu îți înțepă ochii până la lacrimare cu fumul făcăturilor în și peste timp...

„Political Correctness” -ul la care ne închinăm de decenii bune, să obținem „bunăvoințe” (același fel de a cerși, doar „poarta” s-a schimbat), s-a transformat în

gheșeftul lui „așa vor, așa cer dâșii”...

Peste tot apar noi și noi „urme” ale holocaustului. Clădire după clădire (nu a murit nimeni acolo, doar demnitatea noastră în timpul unui răstimp atât de crud de numai trei decenii), instituții după instituții, toate, în tăcerea noastră, se transformă în reperatele unui „(alt)ceva”, dar nu un ceva al unui simplu oarecare, de undeva, din timp, din istorie, din alte entități și etnii, ci ale scenei aceluși „ceva” neapărat holocaustic.

Și nu peste multă

organizat și noi, măcar pe sfert, să ne fi implicat măcar cu o cincime din ceea ce fac ei în aceste comemorări, care nu mai au date fixe, ci s-au transformat în pilonii pe care au înșirat practic jurnalul unei real holocaust (la adresa perenității noastre) de zi cu zi, în fiecare zi câte un reproș, în fiecare (altă) zi câte o vinovăție și, curând, în fiecare zi câte o notă de achitat, să fi avut și noi, dară, în Anul Centenarului, expoziții despre Ființa Națională, despre Istoria și Cultura noastră, astăzi poate nu am mai fi acceptat atât de

vreme, toată această poveste va deveni aidoma unui jurnal de pe timpuri... Vrei la Cinema? Vizionează înainte un scurt metraj despre lung metrajul poveștii lor... Pentru că nu o să le mai ajungă doar „vernisașele” din holuri, de pe scări, din foaiere... Mergi la Opera Națională? Neapărat trebuie să vezi și o expoziție dedicată holocaustului... Că nu deranjează, nu?!... Și chiar dacă TE deranjează, pleci privirea și treci mai departe, lăsând în amprenta propriei tale agore un alt fals: acela că nu te-a deranjat ceva ce își avea locul într-un muzeu, într-un memorial, într-un timp și spațiu pe care tu să decizi dacă și când să le vizitezi... Ne deranjează, dar noi ne facem că nu... Că nu era frumos, până mai ieri, astăzi nu e „Political Correctness”, mâine va fi dovada obrăzniciei și reacțiunii... Și vom tăcea, din teamă, să nu fim „iscăliți”... Așa cum facem de trei decenii, afișându-ne (istoria, cultura, valorile, reperatele în timp) doar după cum (ne) vor alții...

Curând nimeni nu va mai vedea detaliile acestei „însufocări” vizuale cu vinovățiile altora, transferate nouă. Știu asta și cei ce le organizează... Dar acesta este și scopul, asaltați, să nu mai vedem, să mutăm, să translatăm toate acele vinovății și învinovățiri străine nouă în „fundal”; din păcate, pe fundalul existenței noastre.

Atâtea și atâtea expoziții dedicate „lor”... Să fi

ușor aceste intruziuni.

Sunt atâtea lucruri și fapte pe care nu le mai vedem... Mâine-poimâine, ceea ce am evitat, la început, apoi am încetățenit ca firesc prin transformarea lui „a nu comenta” în „a nu vedea”, va deveni parte a prezentului. Iar vinovăția de azi a prezentului, pe care ne-o asumăm atât de laș, va deveni, mâine, dovada irefutabilă a vinovățiilor din ne-trecutul trecutului nostru real...

Și va veni ziua când nu se va mai întreba nimeni de ce ni s-au pus nouă toate acestea în cărcă?!... Ori câți „arginți” au luat cei ce au contribuit la impunerea acestei caravane de false învinovățiri... „Dovezile”, pe care azi le știm dar tot mai puțini le exprimă public cu semnul îndoielii măcar cât niște ghilimele, devin opisuri de acuzare oficială... O sarabandă a minciunii... Care ne va face la rândul ei să nu ne mai pese... Să nu ne mai pese în cătimea de azi de revoltă ce va fi rămas după „Political Correctness” -ul atâtor ani... Și nu va mai fi nimeni să scrie paginile acestei deromânizării... Nu va mai fi nimeni să spună cum a început totul, cum s-a urnit minciuna de pe treptele școlilor, liceelor, facultăților, ajungând pe eșafodul unei națiuni. Nu va mai fi nimeni să scrie argumentele necesare unei „desholocaustări” pentru ziua de mâine...

## Europa are nevoie de noi politici și abordări

Corneliu  
Vlad

Politica externă a Moscovei este obligatoriu vectorială, din cel puțin două rațiuni: 1. Rusia este un stat care se întinde pe și între două continente și 2. rămâne o superputere politico-diplomatică și militară. Drept care, Moscova are o politică europeană, una eurasiatică, altele distincte pentru restul lumii, fiecare dintre ele într-un tot coerent, dar cu propriile direcții și acțiuni. Realitate explicabilă, căci în ultimele trei decenii lumea bipolară s-a destrucaturat și nu a încetat nici până acum să se restructureze într-o nouă paradigmă, a raporturilor de forțe relativ echilibrate. De 30 de ani, politicienii, politologii și publicul se tot întrebă dacă războiul rece s-a încheiat sau supraviețuiește, ori dacă s-a intrat într-un nou război rece. Analistul rus, dar care conduce Centrul Carnegie din Moscova, Dmitri Trenin, desprinde și analizează din acest context complex, derutant și labil relația dintre Rusia și Europa, mai precis Europa din NATO și UE). Căci nici Vestul, nici Estul nu mai sunt blocuri politico-militare unitare, iar China a devenit un nou pol de putere mondială. Politologul rus în acest moment proiectul unei noi arhitecturi de securitate europeană nu mai este o prioritate de prim rang pentru Rusia, el fiind eclipsat de confruntarea greu de definit Moscova-Washington, de apropierea Moscova-Beijing și de rivalitatea comercială și strategică (în zona Pacificului) Washington-Beijing. Oricum, spune el, Rusia și Europa nu sunt în confruntare ci coexistă în relații mai degrabă confuze. Rusia nu se mai manifestă nici ca putere europeană, nici eurasiatică, ci pur și simplu ca Rusia, așadar ca protagonist geopolitic și strategic cu priorități distincte la scară globală. Europa rămâne pentru ea principalul partener comercial și prima sursă de tehnologie și investiții. Dar un actor mondial mai degrabă secund, divizat, în perpetuă căutare, fără o politică externă și o forță militară proprie. Iar NATO și-a pierdut ponderea și unitatea de acțiune din timpul războiului rece, odată cu clivajul crescând dintre cele două țărături ale Atlanticului și cu configurarea „Noii Europe” a statelor central și est-europene

foste membre ale Tratatului de la Varșovia. Criza ucraineană, sancțiunile aplicate Rusiei în acest context, divergențele in-teratlantice au reconfigurat (imprecis) nu numai peisajul geopolitic dintre Vancouver și Vladivostok, ci și spațiul dintre Atlantic și Pacific. Care va fi în această situație noua politică europeană a Moscovei? În primul rând, Rusia se concentrează pe soluționarea pașnică a crizei ucrainene, inclusiv prin conlucrare cu state europene precum Germania și Franța, dar și a conflictelor înghețate cum este cel de pe Nistru. SUA președintelui Trump nu are, cel puțin pentru moment, posibilitatea de a juca un rol activ în aceste eforturi. În al doilea rând, Moscova nu va interfera în treburile interne ale statelor europene, dar nu va rămâne indiferentă, ci va fi pregătită cu contramăsuri la planurile de extindere a NATO în vestul Peninsulei Balcanice și la consolidarea infrastructurilor militare ale Alianței (citește SUA) în statele NATO de la frontiera vestică a Rusiei. „Dar UE nu va crea un nou NATO și vechiul (adică actualul -n.n.) NATO nu mai merge” – adaugă D. Trenin. Moscova așteaptă de la statele UE să-și reformuleze o strategie și o conduită politică proprie, să adopte o politică de normalizare și relansare a relațiilor cu Rusia, în interes reciproc, mai ales în domeniul economic și tehnologic (un exemplu fiind Nord Stream 2). În orice caz, conchide analistul rus, Moscova nu va face concesii geopolitice, ci va căuta decrisparea și fluidizarea relațiilor sale cu statele europene și va fi deschisă oricărui evoluții și inițiative pozitive. O abordare care-și găsește o rezonanță, e drept, timidă, și în Europa. Universitarul belgian Fabien Herbert scria: „Realitatea este că nu realizăm nici în mod coresponsator, nici în mod clar, această nouă fază a Istoriei. Da, raporturile între europeni și Rusia sunt complicate, chiar conflictuale, dar un nou război rece nu va fi, fie și pentru faptul că Europa nu mai este centrul lumii. Ea rămâne un centru mondial important, dar la concurență puternică cu China, India și vecinii lor”. Rămâne așadar de văzut dacă noii politici europene a Rusiei i se va răspunde cu o nouă politică față de Rusia a Uniunii Europene.

## Cui ne mai închinăm azi?

Teodor  
Palade

Am învățat bine, în decursul istoriei noastre zbu-ciumate, să ne închinăm. Să ne închinăm în sus, spre Cel Atotputernic, dar mai ales să ne prosternăm spre diferite zări, spre locurile unde bănuiam a se afla sursa fericirii noastre pământene. Începând cu demnii urmași ai lui Decebal și până în zilele noastre ne-am închinat preaplecați Romei, Istambulului, Vienei, Parisului, Berlinului și Moscovei.

Acum, încotro ne mai ploconim? Cu cât înaintăm în democrația asta plină de excrescențe nedemocratice cu atât mai mult ar trebui să ne întrebăm cine conduce cu adevărat România. De ce excrescențe?

Pentru că, în în societatea pseudodemocratică românească, există nenumărate protuberanțe tumorale. Iată câteva: prezența mai mult reală decât ipotetică a statului paralel; încălcările repetate ale Constituției la cel mai înalt nivel din stat; aplicarea cu entuziasm a justiției preferențiale care condamnă fără nicio legătură cu vinovăția reală a condamnatului; efervescența evidentă a abuzurilor structurilor de forță, influența crescândă a serviciilor secrete în actul alegerii ori numirii demnitarilor; Și multe, multe altele asemenea.

Intervențiile, mai mult sau mai puțin vizibile pentru cetățeanul preocupat în principal de traiul de la o zi la alta, din partea celor care se consideră (pe drept sau pe nedrept) tutorii acestei țări, a unei țări care dovedește că nu este în stare să-și găsească singură cărarea întortocheată pe care să pășească spre un viitor sigur, ne apasă pe fiecare dintre noi precum palma pe creștet a unor supraveghetori prea drastici. Țin minte că, acum câțiva ani, într-o discuție colocvială, l-am întrebat cu inocență pe un fost prim-ministru: „Fiindcă ai avut șansa sau neșansa de a fi fost acolo sus, acum, după ce ai plecat din fotoliu, îmi poți spune de unde se conduce țara? În mâine cui sunt, cu adevărat, hăturile cailor acestei căruțe care se numește, încă, România?”. El m-a privit surprins și a tăcut îndelung. Într-un târziu, apropiindu-se de urechea mea a șoptit: „De-ar fi să am eu o asemenea curiozitate, nici mie n-aș îndrăzni a-mi răspunde”. Cât de teribil pare a fi acest secret!

Dar, hai să facem câteva presupuneri! Poate dezlegăm singuri misterul. În primul rând să ne gândim la prieteni. De ce la prieteni? Experiența mea de viață îmi arată că, în decursul vremii, cei care s-au dorit prietenii

noștri nu au făcut-o niciodată dezinteresat, din dragoste frățească. Toți, fără excepție, au dorit să ne călărească, să ne stăpânească, să se înfrupte fără corectă plată din ceea ce noi aveam iar ei duceau lipsă, să impună legi favorabile pofetelor lor, să transforme conducătorii noștri în marionete, să ne folosescă tineretul drept carne de tun pentru servirea peste mări a intereselor proprii.

Unora dintre noi ne este încă proaspătă în minte clipa în care, chemat la Bruxelles, prim-ministrului Ponta i s-a impus o „foaie de parcurs” în zece puncte de către Jose Manuel Barroso, ex-președintele Comisiei Europene. Comisia Europeană fiind, și atunci ca și acum, o instituție „ultrademocratică” (subl. r.) a celei mai democratice construcții politico-economice europene contemporane. Structură în care noi, românii, am fost admiși cam în scârbă după zece ani de recomandări, negocieri, etape intermediare interminabile, nenumărate rapoarte de țară care ne puricau „progresele obținute pe calea democrației”, sperieturi peste sperieturi cu propuneri de stopare a negocierilor și condiționări economice și politice fără de număr precum bancnotele azvârlite la picioarele maneliștilor.

Ca să luăm un singur exemplu, în Raportul de țară din 2003, întocmit de baroneasa Emma Nicolson, parlamentară europeană în grupul popularilor creștin-democrați, se menționa: „Finalizarea negocierilor de aderare la sfârșitul lui 2004 și integrarea în 2007 sunt imposibile dacă România nu rezolvă două probleme structurale endemice: eradicarea corupției și punerea în aplicare a reformei” Care reformă? Aceea impusă de U.E! Toată, dar toată, doar în interesul României, pentru a fi ajutați să prosperăm pe post de colonie! Cum așa? Ne lămurește, prin câteva întrebări, eminentul economist Ilie Șerbănescu: „Cum dracu se face că tot aceia care nu sunt deloc deranjați de lichidarea economiei naționale se arată atât de vexați de aprecierile privind transformarea României într-o colonie în sistemul centru-periferie pe care îl reprezintă U.E?! Păi, din două, una: ori nu este rău să nu ai economie națională, dar atunci trebuie să accepți că, făcând parte dintr-un sistem centru-periferie, devii inevitabil o colonie, ori respingi ideea în sine că ai putea fi o colonie pentru că nu ar fi atât de onorant într-un sistem atât de « political correctness » precum cel occidental, dar atunci cum poți accepta și chiar aplauda absența unei economii naționale?! Sau delirul este

atât de mare încât să pretinzi că România continuă să fie o țară suverană, că decizia se mai află la București, cu toate că românii au pierdut proprietatea asupra țării lor, iar capitalul românesc, de stat sau privat, nu mai deține controlul asupra resurselor și pârgiilor economice?!”

Ne mai amintim, stârniți și acum de un inutil și steril simțământ de revoltă, intervențiile de vătaf ale bătăranului Frans Timmermans, Vice-Președinte al aceleiași Comisii Europene. Timmermans era un tip care venea periodic în România ca pe moșia neamului său și impunea conduita autorităților, decizii ale guvernului, sentințe ale justiției, chiar și modul în care ar trebui să funcționeze Parlamentul. În februarie 2019, supărat că premierul nu i-a cerut lui voie înainte de ca Guvernul României să emită unele Ordonanțe de Urgență, numitul Timmerman îi scria enervat prim-ministrului Voircă Dăncilă: „Dragă Doamnă Prim-Ministru, vă scriu pentru a vă cere clarificări cu privire la cele două Ordonanțe de urgență [...] Ordonanțele amintite par să contrazică în mod direct raportul MCV atât în esența acestuia, cât și în ceea ce privește lipsa de consultare și adoptarea lor pe neașteptate [...] Cel mai bun punct de început rămâne abordarea stabilită de Comisie în noiembrie, apelul de oprire a schimbărilor și un nou început pe baza consultărilor adecvate și a expertizei din străinătate. Dimpotrivă, actuala situație generează noi îngrijorări [...] Acum devine cu adevărat urgent că România să reia procesul de reforme. Aceasta înseamnă un parcurs înainte, nu înapoi, și abținerea de la orice măsuri care ar inversa progresele obținute de-a lungul anilor”. Citind cele de mai sus, putem afirma, fără să ne facem cruce cu limba în cerul gurii, că România este condusă de la București?

Mai avem, slavă Domnului, prieteni. Partenerii noștri strategici de peste ocean par la fel de interesați de a îndrepta mersul României în direcțiile dorite de ei. Numai naivii cronici mai cred că, mare putere mondială, cu interese la scară globală, S.U.A. n-ar fi interesată de o țară uitată de Dumnezeu undeva la marginea Europei. Anii din urmă au demonstrat cu prisosință că România este de interes pentru America. Plasarea aici a uneia dintre principalele baze militare din Europa estică, interferența pleneră în procesul de prospectare și exploatare a resurselor României, utilizarea accentuată a militarilor români pe teatre de acțiuni din diferite colțuri ale lumii, presiunile exercitate pentru a ne înzestra

armata, la prețuri exorbitante, cu tehnica scoasă din uz în complexul militar al S.U.A., prezența periodică la București a oficialilor de peste ocean, invitarea (uneori sub forma chemării la ordin) a înalților demnitari români la Washington, demonstrează pe deplin că poziția geostrategică a României și resursele sale interesează acut administrația americană.

Ca semne ale „interesului prietenesc” american, vedem, în împrejurările cele mai diverse, atitudinea complet nefirească pentru un ambasador, de-a dreptul condamnată, adoptată de reprezentantul administrației S.U.A. acreditat la București. Știm că, înaintea oricărei sesiuni de alegeri, candidații cel mai bine plasați aleargă la Washington spre a-l asigura pe marele prieten de dragostea românească neostoită și pentru a-i primi binecuvântarea. Între noi fiind vorba, este un demers deloc ieftin plătit din banii noștri... Aflăm, de cele mai multe ori cu indignare, despre amestecul trimișilor Washingtonului în chestiuni de strictă competență românească privitoare la numirea unor demnitari sau a unor persoane în funcții administrative. Fără a mai dezgropa susținerea Codruței Koveși de către structura C.I.A. din România, fără a mai aminti atitudinea de stăpân în fața supușilor a rubicondei doamne subsecretar de stat Victoria Nuland, ne vom limita în a aminti atitudinea ceva mai recentă a reprezentanților Unchiului Sam la anunțul posibilei remanieri a ministrului justiției Ana Birchall.

Când s-a răspândit vestea că Birchall, numită ministru cu sprijin substanțial american, poate fi trecută pe linie moartă, omologul său de peste ocean William Barr, în face o invitație urgentă în S.U.A. și încrunțat declară presei: „Departamentul de Justiție al S.U.A. a lucrat îndeaproape cu Ana Birchall și o vede ca pe un partener vital și de încredere în lupta împotriva corupției. Prezența sa în fruntea Ministerului Justiției a venit într-o perioadă vitală pentru România, în care controversele au ridicat întrebări legate de angajamentul României față de valorile statului de drept și au redus încrederea publică și a generat îngrijorări crescânde în rândul comunității internaționale. Sub conducerea lui Birchall, România poate să devină din nou exemplu în regiune pentru progresele luptei anti-corupție”. Inclusiv ambasadorul S.U.A. la U.E., Gordon Soundland, aflat „întâmplător” la București imediat după ce postura de ministru a dnei. Birchall era amenințată, vorbește despre o „foaie de parcurs” pentru

Birchall și exprimă „preocuparea” S.U.A. privitor la intenția de a fi schimbată ministrea din funcție, sublinind că prin acest gest este amenințată existența statului de drept în România: „S.U.A. sunt foarte preocupate de statul de drept și nu doar din motivele evidente, anume că nu poți avea o societate civilă fără statul de drept. Este foarte greu să crezi un climat de investiții propice în orice țară unde cei care vor să își riște capitalul nu știu care sunt regulile sau care, mai rău, se confruntă cu faptul că regulile de azi se schimbă mâine, după ce ți-ai riscat capitalul. Statul de drept este esențial, iar un exemplu al preocupării noastre este faptul că procurorul general a invitat ministrul dumneavoastră al Justiției, acesta fiind unul din motivele vizitei mele: să vorbim despre invitația de a veni în Statele Unite ale Americii și de a continua să lucreze cu el și cu echipa sa, pe baza unei foi de parcurs”. Deci, ministrul justiției român ar trebui să lucreze (pentru statul român) colaborând cu procurorul general al SUA, pe baza unei „foi de parcurs” elaborată la Washington... Brrr!

A protestat cineva? S-a ofuscat vreun oficial? S-a simțit atacată în prerogativele sale doamna prim-ministru care, supusă protocolului, urmează ea însăși să viziteze la sfârșit de septembrie SUA pentru a primi instrucțiuni? A elaborat administrația prezidențială (având în vedere că, urmând același protocol, președintele abia se întorsese de la o întâlnire „prietenescă” la Washington cu președintele american) vreo declarație prin care să sublinieze că suntem un stat suveran și nu admitem asemenea ingerințe în treburile noastre interne? Sanchi!

Prin urmare, să continuăm a ne închina! De data asta spre îndepărtatul Capitoliu de la Washington, D.C., spre mai apropiata clădire comparată cu Turnul Babel de la Bruxelles și înspre sediile U.E. din burgurile europene cunoscute nouă ca Strasbourg și Luxemburg. Și, respectând obiceiul liturgic al doamnei prim-ministru, să nu uităm momentele de reculegere, plecaciunile și rugăciunile în fața moaștelor autohtone păstrate cu sfințenie în nenumăratele noastre lăcașe de cult.

## Basarabie răstignită, încotro?

Valeriu  
Dulgheru

De treizeci de ani ne bălăcim într-o sărăcie materială, spirituală și morală. Nici în perioadele de ocupare țaristă (1812-1918) sau sovietică (1940-1991) românii basarabeni nu au dus-o mai bine fiind trecuți prin deportări, foamete organizată, închisori, colectivizare forțată, rusificare acerbă.

Dar toate acestea erau făcute de regimurile țarist și sovietic de ocupație. La situația de astăzi am ajuns cu concursul direct al tuturor guvernărilor (cu excepția primei), fie moțpan-lucinchistă, comunist voronistă sau democrate (Plahotniuc, Filat), care s-au succedat în după 1991.

În această perioadă de așa numită independență ne comportăm asemenea cozii de șopârlă rupte, încă vii dar fără cap (capul a rămas în Țară, de la care am fost rupți arbitrar la 1812 și 1940!). De aproape 30 de ani așteptăm să-i crească capul acestei cozi rupte, dar în zadar. Natura nu poate fi mințită. De 30 de ani această așchie de țară mimează aparența unui stat care, însă, nu poate exista când alături se află Țara de la care a fost înstrăinată.

Pe parcursul acestor 30 de ani de rătăcirii prin jungla democrației s-au întâmplat multe, foarte multe. Răstignita Basarabie a trecut și printr-un război provocat de Rusia.

A dispărut întregul complex industrial, care dădea apr. 60 la sută din PIB, chiar dacă era depășit sub aspect tehnologic! S-a făcut într-un mod pervers decolectivizarea agriculturii, lui moș Ion dându-i-se doar o mică parte din ceea ce adusesse în kolhoz și aceea fără tehnică agricolă.

Nivelul de trai a scăzut sub nivelul celui de la 1989 atunci când în România (la etapa de decumunizare aflându-se la același nivel!) PIB-ul este de 6 ori mai mare. Dar cea mai mare tragedie este că astăzi nu mai avem acel sat tradițional patriarhal, existent chiar și acum treizeci de ani. Scriam odinioară că țărăncii basarabence din perioada de ocupație sovietică ar trebui să i se înalțe un monument pentru că, născând câte 5-6, unele chiar 10-12 copii, ea a salvat această așchie de

popor de deznaționalizare completă, de dizolvare etnică. Astăzi avem peste un milion de basarabeni (majoritatea de la țară, pătura cea mai productivă și națională!), care au părăsit locurile de baștină, unii fără a se mai întoarce înapoi, sărăcindu-le și distrugând acea veche tradiție. Unele sate au devenit semipustii, cu case părăsite, cu copii lăsați în seama bunicilor, rudelor, iar uneori chiar a străinilor. Degrabă nu vom mai putea spune că „veșnicia s-a născut la țară”.

M-a zguduit însă o istorie de dispariție a copiilor (în număr mare!) dintr-o comunitate din raionul Cahul, scrisă de scriitorul Vasile Ernu (O poveste tragică din Basarabia, despre cum au

ceptarea tacită, a devenit singura șansă, singura „investiție în viitorul copiilor”, singura salvare a lor?

Și nu trăim vremuri de război. Ce s-a întâmplat cu societatea noastră? Ce s-a întâmplat cu noi de fapt? Nimic nu arată mai cutremurător decât ochii unui copil abandonat. Vă avertizez: se vor răzbuna mai târziu, fiți siguri!

Și noi știm că i-am abandonat, dar nu vrem să privim adevărul în față pentru că doare. Pentru că e o mare tragedie ce ni se întâmplă, iar noi ne prefacem că e o victorie, o reușită. Nu, e o mare înfrângere, pentru că deja ne-am sacrificat viitorul, copiii noștri. Paradisul la care sperăm pentru copiii noștri



dispărut mai mulți copii – Drumul din lad în Paradis e o himeră):

„Dispar copiii! Nu unu, nu doi, ci o mulțime de copii minori care părăsesc o comunitate într-un timp foarte scurt. Dispar 34 de copii minori într-o perioadă scurtă de timp! Și situația se repetă an de an. Ce este și mai îngrijorător e faptul că nimeni nu s-a sesizat: familia, școală, instituțiile statului. Ce se întâmplă? Cum s-a aflat? Padova, o localitate din Italia, se trezește în câteva zile cu un număr mare de copii abandonati. De unde sunt? Din Republica Moldova, raionul Cahul.

Unde e asta? Se pun în mișcare instituțiile statului. Se analizează și se trage o concluzie: acești copii sunt rezultatul unui „trafic organizat” (Legislația italiană nu permite expulzarea minorilor, ei fiind plasați în internate, la majorat fiindu-le acordată cetățenia!). Ce s-a întâmplat cu societatea noastră dacă un exod al copiilor a devenit o normalitate? Ce s-a întâmplat cu familiile și părinții noștri dacă trimiterea copiilor, cu acordul sau cu ac-

este de fapt un lad cu consecințe teribile pentru viitor. Cam asta am produs în ultimii 30 de ani”.

Pe timpuri turcii ne duceau forțat copiii în Turcia: băieții pentru a completa rândul ienicerilor din armata sultanului, care apoi luptau contra fraților lor din Valahia, Moldova și Transilvania, iar fetele – în haremurile demnitarilor turci. În perioada sovietică, pe lângă deportările masive, foametea organizată din 1946-47 (când copiii mureau de foame sau în cel mai bun caz era dați în orfeline pentru ai scăpa în viață), iar după anii 1950 copiii noștri erau duși în masă (benevol!) prin așa numitele FZO (fabrichno-zavodskoye obucheniye, un soi de școli profesionale) în minele din întreg spațiul sovietic. Dacă evadau din această robie copiii erau băgați în închisori și lagăre (v. confesiunile E. Kersnovschi, martor ocular). Acum, timp de 30 de ani de așa numită independență, perioadă în care sărăcia a fost adusă la nivel alarmant, ducerea copiilor, acest fond genetic inestimabil, continuă.

E tremurător! E

sfidător la cer această decădere morală. Se duc organizat copii din această pretinsă țară, iar noi ce facem? Ne scărpinăm la ceafă. Aripa unionistă, care ar trebui să fie cea mai receptivă la toate aceste cazuri de distrugere a identității naționale, a fundamentului pe care poate exista o țară, se ciorovăiește între componentele ei. Fiecare țarc își înaintează candidatul său astfel în alegeri bătăndu-se între ei, dând câștig de cauză dușmanilor noștri. Este și cazul Capitalei cu 21 de candidați, o bună parte de pe segmentul de centru-dreapta.

Bătălia (pe viață și pe moarte!) a celor 20 de candidați v-a asigura victoria kremlinezului dodonist Ivan Ceban care, să fim sinceri, lucrează cel mai mult pentru a pune laba pe fructul mult jinduit de Dodon. Ivan Ceban, ca o „princesă în turnul de fildeș” (expresia lui D. Chirtoacă cu aluzie la ocuparea de către I. Ceban a monumentului istoric „Turnul de Apă” pentru a demonstra filme din categoria „Science fiction” cu povești cum va fi Chișinăul în viitor dacă î-l vom alege. Numai că Ivan Ceban nu ia în considerare faptul că locuitorii Chișinăului s-au mai fript cu astfel de povești. Însă Ivan Ceban e peste tot. Orașul e plin de banere cu mutra lui, plasată în locul lui Dodon. Deschizi Internetul și el apare invaziv cu mutra și sloganurile lui. „Deschizi apa de la robinet, de la veceu și aștepti de acolo să apară Ivan Ceban” vorba lui D. Chirtoacă. E salutară chemarea lui D. Chirtoacă care, la moment este cel mai treaz dintre puzderia de candidați, ca în turul doi toți ceilalți 20 de candidați î-l vor susține necondiționat pe concurentul lui Ivan Ceban ieșit în turul doi. Dar dacă Ivan Ceban câștigă din primul tur ce ne facem? Dar în modul care acționează tocmai asta dorește.

Este o situație extrem de complicată. Lucrurile la noua guvernare merg lent (în mare parte din cauza moștenirii lăsate de fosta guvernare plahotniucistă!), așteptările poporului fiind mari. Indiscutabil că această alianță anacronică dintre ACUM și PCRM a fost unica posibilă să-l detroneze pe Plahotniuc și să distrugă sistemul fraudulos construit de el, dar trebuie făcuți pași mai concreți, chiar până în

alegerile locale. Rezultatele alegerilor locale vor fi primul barometru care va arăta percepția noii guvernări de către popor.

Este strict necesar, cu scârț, dar de mers înainte, cât se va putea, nedepășind însă „liniile roșii”, cum a declarat dna prim ministru Maia Sandu.

Ar fi un mare păcat dacă vom rata și această șansă de a veni la normalitate cum am ratat-o pe cea din 2009 din cauza înfumuratului Filat, dar și a lui Ghimpu, care s-au luptat între ei până în vârful piramidei a rămas doar Plahotniuc. De ce unii dintre noi se lasă atât de ușor influențați de niște hoți și nătărăi?

Cum s-a întâmplat că orheienii, la marile adunări de la 1918 declarau sus și tare „Trăiască România Mare”, ei fiind printre primii care au pus umărul la această Unire, iar astăzi, în 1919, după o sută de ani, declarațiile unora dintre ei fiind (tot sus și tare!): „Trăiască Șor”, „Șor – unica speranță în ziua de mâine”. Acest hoț cu aere de politician și mare binefăcător (le arunca orheienilor ca unui câine un os, iar el cu soțioara sa Jasmin cheltuind miliardul furat într-un lux de necrezut cu avion la poartă ca un taxi) să fie „speranța de mâine”?

E ceva putred, extrem de putred, în Danemarca noastră. Vor trebui ani buni pentru ca acești bieți năpăstuiți rătăciți să revină la normal din această stare de corupere morală și spirituală. Cineva (și nu un oarecare, ci un profesor universitar!) îmi spunea patetic deunăzi că „Plahotniuc ar fi făcut Unirea pe când această guvernare prorusească niciodată”.

L-am întrebat: de ce n-a făcut-o, având sclipuită (prin cumpărare și șantaj!) o majoritate constituțională!, nu doar de 50 la sută plus unu suficiente pentru a vota Unirea în parlament? Naivitatea unora nu are margini. Plahotniuc avea nevoie de un bantustan cu ideologia a celei de a „patra căi pro-Moldova”, unde să facă cei tuna prin cap, să fure nestingerit, să fie „țariok”.

## Cam acri strugurii, duduie!

Cezar Adonis  
Mihalache

Nu, nu o să ajungă la ei! Nu are cum! Dar o să ne strige, privind cu uitătura-pieziș-pofticioasă, că erau prea acri pentru gustul ei, nicidecum că au fost prea sus pentru modestele ei posibilități...

Și totuși, doamnelor, domnișoarelor! Săriți! Săriți și salvați-vă imaginea! Opriti-o pe această duduie cu postulat de impoștore pe indice de gen... electoral să mai manipuleze sensibilitățile pentru care ați luptat atâția ani! Să profite de eliminarea unor tabuuri și prejudecăți pentru care voi ați muncit! Nu o lăsați să se urce pe locurile voastre... Pentru că este vorba de imaginea femeii! Și nu doar în politică! În societate, în economie, în cultură! Căci, târârea în misoginismul provocator pe care îl cultivă consilierii duduii, printr-un discurs al instigării, va năruie multe dintre citadelele pe care le-ați ridicat. Or, atâtea lucruri minunate au realizat femeile în România, de ce să lăsați toate aceste realizări, multe adevărate repere, să fie tăvălite de o broșă politică de prost gust?

Primele care ar trebui să protesteze împotriva „debaterii” electorale clamate de Viorica Dăncilă ar trebui să fiți voi! Pentru că nu poate exista

o confruntare „unu la unu”! Nu doar între duduia Dăncilă și Klaus Iohannis, dar cu niciunul dintre ceilalți candidați la prezidențiale! Nu poți aduce o nulitate într-o confruntare fără a risca să sufere, ca imagine, toate femeile din România.

Deja, mahalagismul duduii a mers prea departe! Să mai asistăm și la provocările pe care le „cere” ea, e mult prea mult...

Duduia se poartă ca o matroană a politicii... A aruncat o „mănușă” când ar fi trebuit să stea în banca ei... A trasat și „ținta” pe care o vrea, la picioare pesemne, gata hașurată!, printr-un candidat de calibru (joacă la rupere tântical!), pentru a stârni un soi de confruntare electorală de tur doi înainte de a fi ajuns măcar pe mantinela turului întâi.

Calculul consilierilor ei electorali e simplu: mai rău de atât nu se poate! Mai jos de atât, pentru ea și partid, nu are cum să ajungă (imaginea generală a femeii nu contează pentru ei). Iar o confruntare directă cu Iohannis, chit că nu va fi în stare să emane nici măcar obișnuitele, deja!, șabloane de mahala, îi va da aduce o virgulă de procent!... Pentru „curajul” de a-l fi provocat pe actualul președinte! Pentru felul de a fi furat startul, și ce le mai place pesediților când aud că a fost ceva rost de „furat”!, fiind primul candidat care și-a urnit

„instalația” (de campanie!) în a-l provoca pe favoritul cursei.

Și oricât de grețoasă ar fi umoarea „lingvistică” pe care o va lăsa printr-un studio TV într-o eventuală „confruntare”, faptul că EA a fost cea care a provocat „vârful” va fi privit ca o reușită de parcurs. Și, da!, va fi o reușită, dar strict pe fățarnicia provocată de vehicularea egalității de gen, și asta dusă în desuetitudine de Viorica Dăncilă într-un soi de atavism de pesudomișcare feministă...

Consilierii au împins-o într-un ring în care, în mod normal, ar trebui să intre la corigență, și numai după terminarea prezidențialelor, bazându-se pe faptul că un profesor nu se va coborî la nivelul unei elev submediocru.

Și poate că oricare dintre ceilalți candidați ar fi acceptat, fie și cu un soi de misoginism (având ocazia de a se distra public pe seama sărăciei intelectuale a candidatei)... Deși puțin probabil, măcar din respect față de oricare dintre toate celelalte femei ale țării. Și totuși, cine ar fi intrat în ring, ar fi luptat din start în „cu mănuși”. Nici să atace, dar nici să nu se lase lovit, fiind evident o misiune aproape imposibilă, fie și pentru faptul că este greu să găsești o cale de corespondență în idei (mai ales la nivel „de confruntare”) cu o persoană care „nimic nu

are a spune”. Pentru că nu poate...

De aceea, femeile ar trebui să-și facă auzită vocea! Suntem pe cale a împlini un nou moment astral pentru imaginea lor, așezarea primului chip al unei doamne pe o bancnotă, năruindu-se încă un tipar nevrednic vremurilor de azi, iar ele se lasă încă reprezentate de o sinistră mahalagioaică?!

Într-adevăr, dintr-un anumit punct de vedere, chiar este greu să lupți cu Viorica Dăncilă! Pentru că lupți cu acei mulți, și multe (nule!), din PSD. Care nici nu simt nevoia de a fi reprezentați, ci... apărați (nu îi interesează „reprezentarea”, ca imagine, a rolului și rostului femeii în societatea modernă, doar protejarea unor interese de nivel mediu).

Și poate aici i se poate reproșa un anumit „misoginism” lui Klaus Iohannis... Faptul că nu a gândit propunerea de premier și în interesul imaginii femeii în politica românească. Nu s-a gândit că urmele lăsate de Dăncilă vor putea fi îndepărtate doar de o femeie.

Ar fi fost un gest, nu în numele „echității de gen”, ci a unei restituiri necesare pentru refacerea imaginii femeii noastre în societate, nu doar în politică, o imagine atât de zdrobită de coada de tîgaie de Bruxelles, desemnarea unei femei liberale pentru funcția

de premier, chiar dacă politic ar fi fost riscantă, putând să-i aducă multe sufragii „reparatorii” în turul al doilea al prezidențialelor. Cât despre duduia Dăncilă... Chit că mâna i-a azvârlit o „mănușă”, bărbat politic nu se va dovedi acela care va intra în „confruntare” cu ea, chiar dacă nu o va desființa (ba, dimpotrivă, va sta mulat într-o poziție în care să nu-i scape vreo ironie, o zeflemea, că sar ăștia cu discriminarea pe indice de gen), bărbat politic va fi acela care va propune și va reuși să readucă Femeia Româncă în locul meritat pe eșichierul politic, nu prin favoruri, nu prin culise și tertipuri „teodoroviste”, ci prin și pentru valoarea ei.

În ceea ce privește misoginismul pe care ni-l tot reproșează ca o moară stricăță duduia Zdrăncilă, noi am batjocorit-o în această funcție, ci acela care apus-o acolo! Restul e doar istorie! E drept, trista istorie pesedistă a defeminizării locului doamnelor în funcțiile înalte în stat. Mai ales că, vorba aceea, la cei femei am avut noi în politică!, e de-a dreptul grețoasă „reprezentarea”, în numele indicelui de gen, la care s-a ajuns prin prestațiile duduii Dăncilă...

## Ura! Avem „tătuț”!

spontan grupuri pestrițe care se destrămau ca fumul, fără vreo cauză aparentă. Ațâțați de mirosul puterii, politicienii de toate culorile păreau niște fiare prinse în lupta pentru supraviețuire, niște sălbăticiuni supuse instinctului de haită care se mușcau una pe alta pentru a apuca o halcă mai suculentă din trupul prăzii. Iar prada, prada era în mod firesc cetățeanul, victima tradițională care abia mai respira sub buluceala nemiloasă a prădătorilor, sacrificatul permanent din carnea căruia se hrăneau cu toții. Întreagul spectacol emana o grețoasă senzație de sălbăticie și întreg Parlamentul gemea parcă sub apăsarea valului urât mirositor al dorinței nestăpânite de putere. Spectacolul este terifiant. Ca în fiecare bătălie pentru ciolan, în cele din urmă unii au învins iar ceilalți au fost nevoiți să se retragă cu coada între picioare, lingându-și rănile și mârâind acuzator unul la altul pentru eșec. De cealaltă parte, învingătorii se bucură zgomotos cu gândul la bunățile ce bănuiau a le găsi în bîrlagul celor plecați. De undeva, din vârful dealului, tartorul acestei vânzoleli își freacă mâinile de bucurie. Gașca lui a câștigat. Nimeni nu va îndrăzni să-l mai contreze. Se află pe val și cunoscutul zâmbet de superioritate i se lățește pe întreaga față. Pare, dintr-o dată, și mai

înalt iar vorba sa, tarată de amestecul neinspirat de accente, seamănă tot mai tare cu prelegerea unui predicator, cu discursul a unui zeu coborât printre noi pentru a ne băga cu sila în cap lecții de viață utile reatardaților.

Amintind de vremurile în care un altul ce deținea puterea totală conducea „democratic” România pe drumul luminos al societății socialiste multilateral dezvoltate, cultul personalității a renăscut și el, hrănit fiind de nelipsiții lingăi. Ca și atunci, azi, vedem cum supușii politici se întrec în a inventa noi și noi formule gâdilitoare ale vanității. Președintele formațiunii politice ce ar urma să devină partid de guvernământ, el însuși sperând la funcția de prim-ministru, este un mai vechi lustrator de fraze lingușitoare. Deunăzi, la Brașov, cu același apetit spre gudurare, îl numea pe președintele Iohannis nici mai mult și nici mai puțin decât „temelia pe care se poate construi o Românie puternică, o Românie normală, o Românie dezvoltată”, pentru ca mai apoi să adauge: „Klaus Iohannis, reprezintă și are toate datele necesare, toate calitățile necesare, pentru a gira cea mai importantă funcție în stat și pentru a da direcția corectă pentru România. Klaus Iohannis, în 5 ani, a arătat că are capacitatea de a utiliza aproape

singur, într-o bătălie inegală cu un P.S.D. cum nu a fost niciodată, a reușit să oprească orice rău care putea fi săvârșit României și a reușit, în final, să învingă, alături de noi decisiv [...]”. Și, fără a ne mai încurca în cele câteva sincope lingvistice din expozeul său, trebuie să-l credem. De ce? Fiindcă tot el, fin observator al clasei politice, ne destăinuia că ceea ce definește omul politic român contemporan este curățenia caracterului personal: „Vă spun aceste lucruri pentru că fundamentul acțiunii politice și ceea ce are nevoie în primul rând un om politic este caracterul, este forța credinței a principiilor, a valorilor în care crede”. Cu câtă nepăsare specific românească ne întoarcem în istorie...

În ultima vreme, la adunările publice la care a participat președintele s-au auzit deja aplauzele sacadate și scandările „Klaus Iohannis – P.N.L.!” zguduind amintirile celor care au păstrat în urechi aplauzele ritmice ale asistenței și lozincile asemănătoare (un alt partid, un alt conducător) ale corului alcătuit de membrii partidului unic în anii '80 ai secolului trecut.

Avem tătuț. E fără de tăgadă. S-a marcat deja clipa din care Guvernul nu va mișca fără blagoslovenia Cotroceniului și s-a prefigurat momentul în care Parlamentul nu va vota

fără să tragă cu coada ochiului spre președinție. S-a bifat începutul perioadei în care procurorii vor acuza numai în conformitate cu dorința (exprimată sau doar sugerată) a chiriașului din palatul aflat pe deal. S-a deschis pagina timpului în care Justiția condusă de magistrați numiți discreditați de șeful statului, va hotărâ într-un sens sau altul numai după cum va primi semnalul verde ori roșu al luminii prezidențiale. Sunt coapte condițiile punerii între paranteze a fragilei noastre democrații. Așa cum s-a dovedit prin nenumărate încălcări ale celor scrise în ea, Constituția se transformă într-o cârtică fără importanță. Se apropie cu pași repezi vremea când prezumția nevinovăție va deveni prezumție de vinovăție, când drepturile omului vor fi asimilate unui moft iar cuvântul tătuțului va ține loc de lege.

Di. Iohannis, sas în suflet și român în acte, și-a atins scopul. România îi este la picioare. În sfârșit, în fața asistenței nerăbdătoare, fumul alb a ieșit pe hornul înalt al palatului din deal, iar noi, românii, așa cum ne-am dorit în întreaga noastră istorie, ne-am procopsit cu un nou tătuț. Prin urmare, să ne ridicăm în picioare și, aplaudând frenetic, să strigăm într-un glas: Ura! Habemus tătuț!

Teodor  
Palade

Bulibășeala politică nu are odihnă. Ea nu doarme. Uneori pe ascuns, alteori la vedere, ea ne marchează permanent traiul. Zilele trecute, cu prilejul votului unei moțiuni de cenzură moșită de opoziție, i-am văzut cu toții viermuia la printre fotoliile confortabile din spațioasa sală a Parlamentului. Momente decizionale. Sala părea o mare agitată de suflul incertitudinii. O mare de politicieni sosiți cu mare, cu mic, sănătoși sau ridicați de pe patul de spital, la marea împărțeață. Toți, bărbați și femei, sunt indivizi înscriși cu ani în urmă pe listele de alegeri (prin mașinațiuni numai de ei știute) și votați, orbește, în mod inovat, de noi. Oricât m-am străduit, în întreaga adunătură nu am descoperit nicăieri vreo urmă de decență. Nu se zărea niciunde vreun semn de respect pentru adversarul politic și nu răzbătea nicio urmă de jenă față de cetățeanul care se uita la ei prin ecranul televizorului ca prin gardul de sârmă al menajeriei. Spectacolul era grotesc. Se pândeau precum animalele de pradă, se vota secret dar la vedere, iar reprezentanții poporului huiduiau acuzator și se fluierau admirativ ca pe maidan. Prin colțuri, se cristalizau în mod